

Vintersorg, Jokeln

Som en gammal isbelupen drake ligger Jkeln tung
Och vitgrnraggig nedfr branten mellan tvenne toppar
Stjrten lindad runtom hgsta
Spetsen, buken spnd och stinn
I fjlllets kittel, ryggen krnt av mittmornens s,
Svart och knlig

Ner mot daln han strcker lngsmal nos med rynkigt
Skins till lppar, vita tnder grina dr imellan,
Genom Jkelportens svarta hl rinner ur hans
Gap en lerig strm
Taggig kam p hjssan, mrka grumligt grngr gen -
Stelt han stirrar ver dalen ner,
Trycker nosen vdrar mot
Marken mellan tassarna vars mrka klor
Skymta fram ur vt smutsgr ragg

Smvxt tting av sin jttestamfar, istidsdraken,
Fader Jkul sjlv - han som strckte stjrtten upp
Mot polen ramarna mot blockberg och ural,
Han som ver fjll och sltter vrkte sig,
Krlande och vltrande

Han som fyllde hav och sjar,
Rev med klorna rispor I de hrda hllar
Gnagde klipporna och pressade
Bergen samman med sin tyngd

Ham som skvlade och lade de sagoskogar,
Grna paradis, blste med iskall andedrkt bort
Allt som levde, blommande och lyste